

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **T. X. M.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 2. 2019, č. j. 57 A 21/2018 - 57,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 28. 8. 2017, č. j. OAM-5424-16/DP-2017, Ministerstvo vnitra ČR (dále též „správní orgán I. stupně“) podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále též „zákon o pobytu cizinců“), neprodloužilo platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu na území České republiky, neboť předložil doklady, v nichž uvedené údaje, podstatné pro posouzení žádosti, neodpovídají skutečnosti.

[2] Uvedené rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 1. 2018, č. j. MV-131723-4/SO-2017, zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. V rámci rekapitulace průběhu řízení před správními orgány poukázal krajský soud mimo jiné na to, že správní orgán I. stupně pojal pochybnost o věrohodnosti dokladů předložených žalobcem k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v období od 17. 6. 2015 do 1. 11. 2015 pobýval mimo Českou republiku a přesto každý měsíc pravidelně vystavoval faktury za provedené úklidové práce. Při výslechu k této otázce uvedl, že doklady nebyly vydány správně a že jde o nedorozumění, neboť předložené doklady podepsal v průběhu správního řízení, poté co obdržel výzvu k doplnění žádosti. Krajský soud na základě uvedeného konstatoval, že správní orgán I. stupně nepřekročil svou pravomoc, když učinil závěr o tom, že údaje v dokladech předložených žalobcem k žádosti neodpovídají skutečnosti. Správní orgán I. stupně neměl pouhé podezření na nesprávnost údajů uvedených žalobcem, ale bylo jasně prokázáno, a to výpovědí žalobce, že jím předložené účetní doklady nemohou odpovídat skutečnosti. Pro posouzení věci je přitom irelevantní, že v důsledku postupu žalobce nedošlo ke zkrácení veřejných příjmů, ale naopak k jejich zvýšení. Žádost žalobce nebyla zamítnuta proto, že by žalobce neosvědčil dostatečné příjmy, ale proto, že údaje uvedené v dokladech předložených žalobcem mající vztah k plnění účelu pobytu v roce 2015 neodpovídaly skutečnosti. Vliv na rozhodnutí proto nemá ani to, že pro posouzení dostatečné výše příjmu žalobce jsou rozhodné příjmy za rok 2016.

III.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jednotlivými žalobními námitkami a pouze převzal argumentaci žalovaného. Dle jeho názoru správní orgán I. stupně a žalovaný překročili svou pravomoc, když hodnotili správnost předloženého daňového přiznání a platebního výměru. Tu mají hodnotit příslušné orgány. Tímto správní orgány postupovaly v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy. Nadto správní orgány i krajský soud kladly přílišný důraz na výslech stěžovatele, který ovšem nerozumí dobře českému jazyku, kvůli čemuž mohlo dojít ke zkreslení informací. I pokud by sporné doklady vztahující se k příjmům za rok 2015 neodpovídaly skutečnosti, není tato okolnost relevantní, neboť se nejedná o doklady podstatné pro posouzení žádosti ve smyslu § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Těmi jsou doklady o výši příjmů za rok 2016. Správní orgány proto měly vycházet z aktuálních dokladů prokazujících výši příjmu stěžovatele. O dostatečných příjmech a plnění účelu pobytu ze strany stěžovatele přitom nemůže být pochyb. Údajné porušení právních předpisů stěžovatelem je pak zcela zanedbatelné ve srovnání s tím, jaký má zamítnutí žádosti dopad do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel žije na území České republiky od roku 2007 a svým podnikáním živí ve Vietnamu manželku a čtyři děti. V České republice má zázemí, mnoho přátel, úspěšně zde podniká a učí se českému jazyku. Správní orgány ani krajský soud se nezabývaly tím, zda jejich rozhodnutí není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a jejich rozhodnutí jsou nepřiměřená. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

pokračování

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas s přiznáním odkladného účinku. Dále pro stručnost odkázal na závěry uvedené v napadených rozhodnutích.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností, spočívající dle stěžovatele v tom, že krajský soud v napadeném rozsudku nevypořádal dostatečně všechny žalobní námítky.

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). Např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.*“ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dále uvedl, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.).

[11] Ačkoliv si jistě lze představit ještě podrobnější vypořádání uplatněných žalobních námitek, nezpůsobuje způsob zvolený krajským soudem nutnost zrušení jeho rozsudku. Postup krajského soudu odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn.

III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[12] Podstata kasační argumentace stěžovatele spočívá v tom, že správní orgány na jeho případ nesprávně aplikovaly § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dle jeho názoru překročily svou pravomoc, když se zabývaly správností či věrohodností jím předložených dokladů o příjmech dosažených v roce 2015, neboť tyto nebyly pro posouzení jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu relevantní. Pro posouzení dostatečnosti jeho příjmů byly relevantní doklady za rok 2016.

[13] Podle § 44a odst. 3, věty druhé zákona o pobytu cizinců platí, že *[n]a prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.*

[14] Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[d]obu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*

[15] Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *[m]inisterstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.*

[16] Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *[m]inisterstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo ke žádosti předložil padělané anebo pozměněné doklady nebo doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.*

[17] Podle § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců je cizinec *mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen uvádět v řízení podle tohoto zákona pravdivě a úplně všechny požadované údaje v rozsahu stanoveném tímto zákonem.*

[18] Z uvedeného vyplývá, že podá-li cizinec žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, použijí se na ni obdobně některá ustanovení o vízech k pobytu nad 90 dnů. Platnost povolení přitom nelze prodloužit, shledá-li správní orgán důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti dosud uděleného pobytového oprávnění. Takovým důvodem je mimo jiné s ohledem na § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců skutečnost, že cizinec v žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uvedl nepravdivé údaje nebo ke žádosti předložil padělané anebo pozměněné doklady nebo doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Povinnost uvádět pravdivě a úplně všechny uvedené informace pak vyplývá rovněž z § 103 písm. c) téhož zákona. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1 Azs 99/2015 - 36, přitom musí být pro zamítnutí žádosti postaveno najisto, že předložené údaje neodpovídají skutečnosti a pouhé zpochybnění údajů předložených cizincem nepostačuje.

[19] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal dne 22. 3. 2017 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dne 29. 3. 2017 správní orgán I. stupně stěžovatele přípisem č. j. OAM-5424/DP-2017 vyzval k předložení účetních dokladů prokazujících provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti, a to zejména za rok 2015. V reakci na uvedenou výzvu stěžovatel předložil přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015 a 12 příjmových pokladních dokladů vystavených ve všech jednotlivých měsících roku 2015, mj. 30. 6. 2015, 31. 7. 2015, 31. 8. 2015, 30. 9. 2015 a 31. 10. 2015. Součástí správního

pokračování

spisu je rovněž kopie cestovního dokladu stěžovatele, ze které vyplývá, že stěžovatel se v období od 17. 6. 2015 do 1. 11. 2015 zdržoval ve Vietnamu.

[20] Z uvedeného je zřejmé, že při zkoumání plnění účelu pobytu ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly zjištěny rozpory v dokladech předložených stěžovatelem. Z předložených dokladů totiž vyplývá, že měl vydávat příjmové pokladní doklady za poskytování služeb na území České republiky v období, kdy se dle údajů uvedených v cestovním dokladu nacházel na území Vietnamu. Tyto rozpory se správní orgán I. stupně pokusil objasnit při výslechu stěžovatele dne 24. 5. 2017. Při něm stěžovatel na otázku správního orgánu I. stupně, zda v roce 2015 každý měsíc vystavil příjmový doklad, na základě kterého mu byla uvedený den vyplacena uvedená částka, odpověděl: „*Ano, je to tak. Ten den, který je tam uveden, mi byla vždy vyplacena daná částka. Peníze za tyto doklady mi byly předány v hotovosti v místě pracoviště, tzn. tam, kde jsem zrovna uklízel. Uklízel jsem v té době pouze v Praze, ale na různých místech.*“ Na doplňující otázku, zda si je jistý, že v roce 2015 na konci každého měsíce vystavil příjmový doklad, na základě kterého mu na území Prahy byla vyplacena určitá hotovost, stěžovatel potvrdil svou předchozí odpověď: „*Ano, touto výpovědí jsem si jistý.*“ Následně správní orgán I. stupně konfrontoval stěžovatele s údaji uvedenými v jeho cestovním dokladu, přičemž stěžovatel potvrdil, že v období od 17. 6. 2015 do 1. 11. 2015 pobýval ve Vietnamu. Správní orgán I. stupně požádal stěžovatele o vysvětlení, jak je možné, že měl vystavovat na území Prahy doklady v době, kdy se prokazatelně nacházel ve Vietnamu. Stěžovatel uvedl, že nerozuměl tomu, co je v dokladech. Možná se spletl ve výpovědi, možná v datu podepsání. Rovněž uvedl, že doklady jsou asi napsány chybně, sám je v českém jazyce nedokáže napsat. Následně uvedl, že doklady podepsal nedávno. To dále konkretizoval tak, že předmětné dokumenty podepsal letos (v roce 2017). Uvedl: „*Pán, co se mi stará o účetnictví, mi řekl, ať podepíšu ty papíry. Byly v češtině, já jsem tomu nerozuměl. (...) Až poté, co správní orgán doplnil žádost o chybějící papíry, tak jsem se obrátil na pana L. (dle tvrzení stěžovatele mu pan L. vede účetnictví, pozn. soudu). Pan L. připravil ty papíry k podepsání. Připravil je v češtině. Já jsem jim vůbec nerozuměl, ale podepsal jsem je.*“

[21] Z výše popsaného vyplývá, že správní orgán I. stupně při zkoumání plnění účelu pobytu zjistil nesrovnalosti v údajích obsažených v dokumentech předložených stěžovatelem právě za účelem prokázání plnění účelu pobytu. Výslechem stěžovatele pak bylo zjištěno, že stěžovatel v období od 17. 6. 2015 do 1. 11. 2015 nevykonával podnikatelskou činnost na území České republiky z důvodu svého pobytu ve Vietnamu, a doklady odpovídající tomuto období vytvořil až poté, co byl správním orgánem I. stupně vyzván k jejich předložení. Předložené doklady tedy měly vyvolat dojem, že stěžovatel v inkriminovaném období vykonával na území České republiky podnikatelskou činnost, přestože tomu tak nebylo a vzhledem k jeho nepřítomnosti na území České republiky ani být nemohlo. S ohledem na tvrzení stěžovatele při jeho výslechu se evidentně nejednalo ani o zpětnou fakturaci, jak se stěžovatel snažil předeštit v žalobě. Z jeho výslechu totiž vyplývá, že předmětné doklady byly vystaveny *ex post* a bez vazby na jakoukoliv činnost stěžovatele v období od 17. 6. 2015 do 1. 11. 2015. Vzhledem k tomu, že předmětné doklady byly podstatné pro posouzení plnění účelu pobytu ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 35 odst. 3 téhož zákona (kvůli čemuž si je ostatně správní orgán I. stupně přípisem ze dne 29. 3. 2017, č. j. OAM-5424/DP-2017, od stěžovatele vyžádal), jedná se nepochybně o doklady obsahující údaje podstatné pro posouzení žádosti ve smyslu § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud má proto za prokázané, že údaje uvedené v příjmových pokladních dokladech za období červen – říjen 2015, které jsou podstatné pro posouzení žádosti, neodpovídají skutečnosti a předložením těchto dokladů stěžovatel naplnil skutkovou podstatu § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[22] Námitka, že správní orgány překročily svou pravomoc, když posuzovaly správnost předloženého daňového priznání, účetního deníku a příjmových pokladních dokladů, není

důvodná. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán I. stupně nezkoumal správnost přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015 stěžovatele, ale toliko věrohodnost jím předložených dokumentů k výzvě ze dne 29. 3. 2017, č. j. OAM-5424/DP-2017. Zabýval se tedy otázkou, zda stěžovatelem předložené doklady vůbec fakticky zobrazují skutečný stav, přičemž jak bylo uvedeno výše, dospěl ke správnému závěru, že tomu tak není. Vyjadřoval-li se pak žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž ke správnosti stěžovatelova daňového přiznání a navazujícího platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2015, jednalo se o určitý excés, který však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Důvodem zamítnutí žádosti stěžovatele totiž bylo toliko předložení dokumentů (příjmových pokladních dokladů) obsahujících údaje podstatné pro posouzení žádosti, které neodpovídaly skutečnosti.

[23] Stěžovatel rovněž namítl, že při posouzení věci byl kladen přílišný důraz na jeho výslech. Stěžovatel nerozumí dostatečně dobře českému jazyku a mohlo dojít ke zkreslení rozhodných skutečností. Ze správního spisu, především z protokolu o výslechu stěžovatele ze dne 24. 5. 2017 a z usnesení o ustanovení tlumočnicka z téhož dne, vyplývá, že výslechu stěžovatele byl přítomen ustanovený tlumočnick. V případě, že by stěžovatel skutečně dostatečně nerozuměl dotazům správního orgánu I. stupně kladeným v češtině, měl možnost využít služeb ustanoveného tlumočnicka, případně měl dát správnímu orgánu jakkoliv najevo, že nerozumí otázkám či jazyku, v němž se správní řízení vedlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 6 Azs 284/2014 - 28). Protokol o výslechu stěžovatele ze dne 24. 5. 2017 je však bez výhrad stěžovatelem a tlumočnickem podepsán, na základě čehož lze dospět k závěru, že stěžovatel se necítil výslechem nijak poškozen. Ani tuto námitku proto Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou.

[24] Stěžovatel dále namítl, že se správní orgány neměly zabývat spornými doklady za rok 2015, neboť k žádosti předložil aktuální doklady prokazující výši příjmu za rok 2016. Uvedená námitka stěžovatele vychází z chybného předpokladu, že sporné doklady byly zkoumány jako doklady podstatné pro prokázání výše příjmů stěžovatele. Tak tomu ovšem není. Správní orgány se posouzením výše příjmů stěžovatele ve správním řízení fakticky vůbec nezabývaly, neboť ještě před posouzením výše příjmů byly zjištěny důvody vylučující vyhovění žádosti ve smyslu § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně totiž zjistil, že stěžovatel za účelem prokázání plnění účelu pobytu předložil v reakci na výzvu správního orgánu I. stupně doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení právě plnění účelu pobytu neodpovídají skutečnosti. Předmětné doklady tedy byly zkoumány z hlediska prokázání účelu pobytu, nikoliv ověření dostatečné výše příjmů stěžovatele. Tomu ostatně odpovídá také postup správního orgánu I. stupně, který platnost povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele neprodloužil z důvodu uvedeného v § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Byla-li by totiž správná domněnka stěžovatele, že sporné dokumenty sloužily toliko k prokázání výše příjmů stěžovatele, opíralo by se rozhodnutí správního orgánu I. stupně o § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců [na základě odkazu uvedeného v § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b)]. Tak tomu ovšem v posuzovaném případě nebylo. Rovněž tato námitka stěžovatele proto není důvodná.

[25] Nelze přisvědčit ani námitce stěžovatele, že neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života a je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Se stěžovatelem lze souhlasit, že právo na respektování soukromého a rodinného života požívá ochrany vyjádřené nejen v § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ale rovněž v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Respektování a ochrana rodinného života přitom spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by

pokračování

právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury ESLP. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015 - 35). V projednávané věci je přitom nesporné, že manželka stěžovatele žije se čtyřmi jejich dětmi ve Vietnamu, vazba stěžovatele na domovskou zemi tedy není zpřetrhána. Stěžovatel pak v průběhu řízení před správními orgány neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly založit pochybnosti o přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neprodloužení jeho pobytového oprávnění do jeho soukromého a rodinného života. Zásadní vazbu na Českou republiku spatřuje toliko v tom, že si zde našel přátele, úspěšně zde podniká a ziskem z podnikání živí rodinu ve Vietnamu. Neuvedl však žádné skutečnosti, které by mu bránily pobývat s jeho rodinou ve Vietnamu, kde se ostatně celá jeho rodina fakticky nachází. Vazby stěžovatele na Českou republiku tedy nedosahují takové míry, aby bylo možné nevyhovění žádosti považovat za nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 5 Azs 260/2016 - 40).

[26] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl dle § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[27] Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že samostatně nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, publikován pod č. 173/2004 Sb. NSS). Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč (výrok III).

[28] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu